

Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍ ADVOKÁTKY
ELEANOR SHARPSTON
přednesené dne 23. dubna 2015¹

Věc C-95/14

**Unione nazionale industria conciaria (UNIC)
Unione Nazionale dei Consumatori di Prodotti in Pelle, Materie Concianti, Accessori
e Componenti (UNI.CO.PEL)
proti
FS Retail
Luna srl
Gatsby srl**

[žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Tribunale di Milano (Itálie)]

„Povinnost uvádět označení s uvedením původu zboží — Vnitrostátní právní předpisy, podle nichž musí být na štítku připojeném k výrobkům vyrobeným v zahraničí, na kterých jsou použita italská slova ‚cuoio‘, ‚pelle‘ nebo ‚pelliccia‘, uvedena země původu — Nesplnění povinnosti dodržet období pro pozastavení prací ve vztahu k vnitrostátnímu opatření sdělenému podle směrnice 98/34/ES — Nevymahatelnost technického předpisu ve sporu mezi jednotlivci — Volný pohyb zboží — Článek 34 SFEU — Opatření s rovnocenným účinkem — Výklad směrnice 94/11/ES“

1. Italský stát zavedl povinnost opatřovat usně získané zpracováním (například vyděláváním²) v zahraničí štítkem s uvedením země původu, jsou-li poté na zboží, zejména na obuvi, vyrobeném z takových usní uvedeny italské výrazy „cuoio“ (useň), „pelle“ (pravá kůže) nebo „pelliccia“ (kožešina) (nebo odvozené výrazy či synonyma). Dvě různé organizace podaly k Tribunale di Milano (okresní soud v Milánu) návrh, kterým se domáhaly, aby uvedený soud zakázal hospodářským subjektům prodávat na území Itálie obuv, která nevyhovuje uvedeným požadavkům na označování. V této žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce je Soudní dvůr tázán, zda je takové pravidlo o označování v rozporu s články 34 až 36 SFEU, pokud jde o volný oběh zboží, nebo se směrnicí 94/11/ES³ (dále jen „směrnice o označování obuvi“) či Modernizovaným celním kodexem⁴. Další důležitou otázkou, kterou předkládající soud výslovně neuvádí, je však otázka, zda může být dotčené vnitrostátní pravidlo o označování již nevymahatelné s ohledem na ustanovení směrnice 98/34/ES⁵.

1 — Původní jazyk: angličtina.

2 — Proces zpracování kůže zvířat k výrobě usně, která je trvanlivější a méně náchylná k rozkladu než nezpracovaný materiál.

3 — Směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 23. března 1994 o sblížení právních a správních předpisů členských států týkajících se označování materiálů používaných v hlavních částech obuvi prodávané spotřebiteli (Úř. věst. L 100, s. 37; Zvl. vyd. 13/13, s. 173), ve znění (i) Aktu o podmínkách přistoupení České republiky, Estonské republiky, Kyprské republiky, Lotyšské republiky, Litevské republiky, Maďarské republiky, Republiky Malta, Polské republiky, Republiky Slovinsko a Slovenské republiky a o úpravách smluv, na nichž je založena Evropská unie (ii) směrnice Rady (Úř. věst. L 236, s. 33), (ii) směrnice Rady 2006/96/ES ze dne 20. listopadu 2006, kterou se z důvodu přistoupení Bulharska a Rumunska upravují některé směrnice v oblasti volného pohybu zboží (Úř. věst. L 363, s. 81), a (iii) směrnice Rady 2013/15/EU ze dne 13. května 2013, kterou se v důsledku přistoupení Chorvatské republiky upravují některé směrnice v oblasti volného pohybu zboží (Úř. věst. L 158, s. 172).

4 — Viz bod 3 tohoto stanoviska.

5 — Směrnice Evropského Parlamentu a Rady ze dne 22. června 1998 o postupu při poskytování informací v oblasti norem a technických předpisů a předpisů pro služby informační společnosti (Úř. věst. L 204, s. 37; Zvl. vyd. 13/20, s. 337) (dále jen „směrnice 98/34“).

Právo Evropské unie

Smlouva o fungování Evropské unie

2. Článek 34 SFEU zakazuje mezi členskými státy množstevní omezení dovozu, jakož i veškerá opatření s rovnocenným účinkem. Článek 35 obsahuje podobné ustanovení, pokud jde o vývoz. Článek 36 stanoví, že členské státy mohou uplatňovat přiměřená omezení pohybu zboží, je-li to odůvodněno některými přípustnými důvody⁶.

Celní kodex

3. Článek 36 Modernizovaného celního kodexu⁷ je jednou z norem, jež stanoví pravidla pro určení nepreferenčního původu zboží pro účely použití společného celního sazebníku, opatření (kromě sazebních opatření) stanovených zvláštními předpisy Společenství upravujícími konkrétní oblasti obchodu zbožím či jiných opatření Společenství týkajících se původu zboží⁸. Podle článku 36 se zboží zcela získané v jediné zemi nebo na jediném území považuje za zboží pocházející z této země nebo z tohoto území⁹. Zboží, na jehož produkci se podílela více než jedna země nebo jedno území, se považuje za zboží pocházející ze země nebo území, kde došlo k jeho poslednímu podstatnému zpracování¹⁰.

4. V předkládacím rozhodnutí zmiňuje Tribunale di Milano článek 60 nařízení (EU) č. 952/2013¹¹. Článek 60 odst. 1 je formulován stejně jako čl. 36 odst. 1 nařízení č. 450/2008. Článek 60 odst. 2 stanoví: „[z]boží, na jehož výrobě se podílí více než jedna země nebo jedno území, se považuje za zboží pocházející ze země nebo území, kde došlo k jeho poslednímu podstatnému hospodářsky odůvodněnému zpracování nebo opracování, které bylo provedeno v podnicích k tomu vybavených a které vyústilo v nový výrobek nebo představuje důležitý stupeň výroby“. Uvedené ustanovení však nebylo v rozhodné době dosud v platnosti¹². Budu proto vycházet z předpokladu, že se žádost o rozhodnutí o předběžné otázce týká článku 36 nařízení č. 450/2008¹³.

6 — Odchytky od článku 34 uvedené v článku 36 mohou být odůvodněny veřejnou mravností, veřejným pořádkem, veřejnou bezpečností, ochranou zdraví a života lidí a zvířat, ochranou rostlin, ochranou národního kulturního pokladu, jenž má uměleckou, historickou nebo archeologickou hodnotu, nebo ochranou průmyslového a obchodního vlastnictví.

7 — Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 450/2008 ze dne 23. dubna 2008, kterým se stanoví celní kodex Společenství (Modernizovaný celní kodex) (Úř. věst. L 145, s. 1; dále jen „Modernizovaný celní kodex“).

8 — Článek 35.

9 — Článek 36 odst. 1.

10 — Článek 36 odst. 2.

11 — Nařízení Evropského parlamentu a Rady ze dne 9. října 2013, kterým se stanoví celní kodex Unie (Úř. věst. L 269, s. 1).

12 — Platí ode dne 1. června 2016 (viz čl. 288 odst. 2 nařízení č. 952/2013).

13 — Ve svém písemném vyjádření předloženém Soudnímu dvoru sdružení UNIC a UNI.CO.PEL, Evropská komise a švédská vláda odkazují na článek 24 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství (Úř. věst. L 302, s. 1). Uvedené nařízení však bylo nahrazeno nařízením č. 450/2008 (viz článek 186 nařízení). Jak uvádí Švédsko, ustanovení posledně jmenovaného nařízení jsou použitelná nejpozději ode dne 24. června 2013 (viz čl. 188 odst. 2) a vstoupila tedy v platnost před zahájením řízení před předkládajícím soudem dne 27. září 2013. V rozhodné době byl proto platný článek 36 nařízení č. 450/2008.

Směrnice o označování obuvi

5. Uvedená směrnice má řešit problémy ovlivňující obchod s obuvnickými výrobky uvnitř Společenství. Členské státy původně uplatňovaly různé požadavky na označování, což zvyšovalo náklady hospodářských subjektů a narušovalo volný oběh zboží¹⁴. Předpoklad byl, že nejúčinnějším způsobem řešení těchto problémů by bylo přijetí opatření na úrovni Evropské unie. Zákodárce proto přijal harmonizované opatření, které stanovilo pouze takové požadavky, jež byly považovány za zásadní pro volný oběh obuvi¹⁵.

6. Směrnice o označování obuvi obsahuje ustanovení o označování materiálů používaných v hlavních částech obuvi prodávané spotřebiteli a vymezuje „obuv“ jako „výrobky s připevněnými podešvemi, které jsou určeny k ochraně nebo pokrytí nohy [...]“ (čl. 1 odst. 1)¹⁶. Označení musí obsahovat informace o třech relevantních částech obuvi vymezených v příloze I¹⁷, a sice o vrchu, o podšívce a stélce a o podešvi (čl. 1 odst. 2). Složení obuvi musí být uvedeno buď ve formě piktogramu, nebo písemných údajů, které pro specifické materiály stanoví příloha I¹⁸. Uvedené informace musí rovněž splňovat požadavky na označení stanovené v článku 4.

7. Podle čl. 2 odst. 1 přijmou členské státy všechna nezbytná opatření k zajištění toho, aby veškerá obuv uváděná na trh vyhovovala požadavkům této směrnice na označování, aniž jsou dotčeny jiné příslušné předpisy Společenství.

8. Článek 3 stanoví: „Aniž jsou dotčeny jiné právní předpisy Společenství, nesmějí členské státy zakazovat nebo bránit uvádění obuvi, která splňuje požadavky této směrnice na označování, na trh uplatňováním neharmonizovaných vnitrostátních předpisů upravujících označování některých druhů obuvi nebo obuvi všeobecně.“

9. Článek 4 odst. 1 stanoví následující požadavky na označení „[...] informace o materiálu, určeném v souladu s přílohou I, který tvoří nejméně 80 % plochy vrchu, podšívky a stélky obuvi a nejméně 80 % objemu podešve. Jestliže žádný z materiálů nedosahuje nejméně 80 %, měla by být uvedena informace o dvou hlavních materiálech použitých ve složení obuvi.“ Článek 4 odst. 2 stanoví, že uvedené informace musí být uvedeny na obuvi „buď [jako] piktogramy, nebo [jako] písemné údaje alespoň v tom jazyce nebo jazycích, které mohou být v souladu se Smlouvou stanoveny členským státem, v němž dochází ke spotřebě, jak je uvedeno a znázorněno v příloze I“. Členské státy musí zajistit, aby spotřebitelé byli náležitě informováni o významu těchto piktogramů, avšak tyto předpisy nesmí vytvářet překážky obchodu. Označení musí být připojeno alespoň k jednomu kusu obuvi z páru obuvi, musí být viditelné, dobře připevněné a přístupné, a nesmí uvádět spotřebitele v omyl (čl. 4 odst. 3 a 4).

10. Článek 5 stanoví: „Podle potřeby mohou být k informacím požadovaným touto směrnicí připojeny dodatečné textové informace. V souladu s článkem 3 však členské státy nesmějí zakazovat nebo bránit uvádění obuvi, která splňuje požadavky této směrnice, na trh.“

14 — Viz první bod odůvodnění směrnice o označování obuvi.

15 — Druhý, třetí, pátý a sedmý bod odůvodnění směrnice o označování obuvi.

16 — Demonstrativní výčet výrobků, na něž se vztahuje směrnice o označování obuvi, je uveden v příloze II.

17 — Příloha I je přiložena k tomuto stanovisku. V bodě 1 jsou uvedena vymezení a příslušné piktogramy či písemné údaje týkající se částí obuvi (vrchu, podšívky a stélky a podešve). Slovo „useň“ je vymezeno v bodě 2 písm. a) položce i), kde je rovněž uveden příslušný piktogram pro daný materiál (jednoduché stylizované zobrazení zvířecí kůže).

18 — Výraz „cuoio“ je italské slovo uvedené ve směrnici jako písemný údaj pro useň. Použití uvedeného (schváleného) výrazu je však patrně rovněž důvodem pro použití zákona č. 8/2013 (viz bod 15 tohoto stanoviska). Pokud jde o označování obuvi dotčené v původním řízení, viz dále body 16 a 63 tohoto stanoviska.

Směrnice 98/34

11. Cílem směrnice 98/34 je napomoci předejít vytváření nových překážek obchodu na vnitřním trhu. Zavádí mechanismus k zajištění transparentnosti a preventivní kontroly tím, že členským státům ukládá oznamovat návrhy technických předpisů před jejich přijetím a poté obecně dodržovat alespoň tříměsíční období pro pozastavení prací (viz bod 14 tohoto stanoviska) před přijetím dotyčného předpisu, aby ostatní členské státy a Komise měly možnost uplatnit jakékoli připomínky, pokud jde o možné překážky obchodu¹⁹.

12. Relevantní jsou následující vymezení pojmů v článku 1:

„1. ‚výrobek‘ [se rozumí] každý průmyslově vyrobený výrobek a každý zemědělský produkt včetně produktů rybolovu;

[...]

3. ‚technickou specifikací‘ [se rozumí] specifikace obsažená v dokumentu, který stanoví požadované charakteristiky výrobku jako jsou úroveň jakosti [...], včetně požadavků na výrobek, jako [...] balení, označování výrobků nebo jejich opatřování štítkem [...]

[...]

11. ‚technickým předpisem‘ [se rozumí] technické specifikace [...], jejichž dodržování je [...] závazné de iure nebo de facto, [...] zakazující výrobu, dovoz, prodej nebo používání určitého výrobku [...]

[...]“

13. Podle článku 8 jsou členské státy povinny sdělit neprodleně Komisi každý návrh technického předpisu, který mají v úmyslu přijmout. Jsou rovněž povinny sdělit Komisi důvody, pro které je nezbytné takový technický předpis přijmout, pokud již nebyly uvedeny v samotném návrhu. Komise poté neprodleně oznámí ostatním členským státům návrh a všechny dokumenty, které jí byly předány. Článek 8 odst. 2 stanoví, že Komise a členské státy mohou členskému státu, který předložil návrh technického předpisu, předat připomínky. Dotčený stát takové připomínky vezme v co největší míře v úvahu při následné přípravě technického předpisu. Podle čl. 8 odst. 3 musí členské státy neprodleně sdělit konečné znění technického předpisu Komisi.

14. Článek 9 odst. 1 stanoví, že přijetí návrhu technického předpisu sděleného podle čl. 8 odst. 1 musí být odloženo o tři měsíce („období pro pozastavení prací“). Uvedené období se prodlužuje na šest měsíců, pokud Komise nebo jiný členský stát zaujme podrobné stanovisko, z něhož vyplývá, že předpokládané opatření může vytvořit překážky volného pohybu zboží na vnitřním trhu (čl. 9 odst. 2). Období pro pozastavení prací se prodlužuje na 12 měsíců, zveřejní-li Komise do 3 měsíců ode dne sdělení podle čl. 8 odst. 1 záměr navrhnout nebo přijmout právní předpis ve věci upravené návrhem technického předpisu (čl. 9 odst. 3)²⁰.

19 — Body 2 až 6 odůvodnění.

20 — Podrobná pravidla a období pro pozastavení prací, pokud jde o pravidla týkající se služeb (jež zde nejsou relevantní), se mírně odlišují od pravidel pro zboží. Existují také určité odchylky (které zde opět nejsou použitelné), jež umožňují z naléhavých či mimořádných důvodů přijmout opatření spadající do oblasti působnosti směrnice 98/34 okamžitě po jejich sdělení.

Vnitrostátní právní předpisy

15. Zákon č. 8/2013 ze dne 14. ledna 2013, o nových ustanoveních týkajících se použití výrazů „cuoio“, „pelle“, „pelliccia“ a výrazů z nich odvozených nebo jejich synonym, byl zveřejněn v *Gazzetta Ufficiale* č. 25 dne 30. ledna 2013 a vstoupil v platnost dne 14. února 2013. Článek 3 odst. 2 zákona č. 8/2013 stanoví povinnost opatřit výrobky, které byly získány zpracováním usně v zahraničí a na nichž jsou uvedeny zmíněné výrazy, štítkem s uvedením země původu. Tribunale di Milano v předkládacím rozhodnutí uvádí, že zákon č. 8/2013 byl sdělen Komisi dne 21. prosince 2012 pod číslem 2012/667/I²¹. Podléhal tedy přinejmenším základnímu období pro pozastavení prací v délce tří měsíců podle čl. 9 odst. 1 směrnice 98/34²².

Skutkový stav, původní řízení a předběžné otázky

16. Odpůrkyně v původním řízení, společnosti FS Retail srl, Luna srl a Gatsby srl, jsou hospodářské subjekty, které prodávají obuv na území Itálie. Na vnitřní stélce obuvi jsou uvedeny italské popisky „pelle“ nebo „vera pelle“ (pravá kůže). Část z dotčené obuvi je vyráběna v České lidové republice. Původ této obuvi je uveden na umělohmotném štítku připojeném k podešvi. Z původního řízení nevyplývá, zda ostatní dotčená obuv (která není označena jako obuv čínského původu) pochází z jiných členských států nebo ze třetích zemí.

17. Dne 27. září 2013 podala sdružení Unione nazionale industria conciaria (národní profesní sdružení v odvětví kožedělného průmyslu; dále jen „UNIC“) a Unione Nazionale dei Consumatori di Prodotti in Pelle, Materie Concianti, Accessori e Componenti (neziskové sdružení italských spotřebitelů; dále jen „UNI.CO.PEL“) (společně dále jen „navrhovatelé“) u Tribunale di Milano návrh na vydání předběžného opatření z důvodu porušení čl. 3 odst. 2 zákona č. 8/2013 odpůrkyněmi. Navrhovatelé mají za to, že použití italských výrazů k popisu vnitřní stélky vyrobené z usně bez uvedení jejího původu uvádí spotřebitele v omyl, protože naznačuje, že použitá useň či celý výrobek jsou italského původu. Praxe spočívající v používání italských výrazů pro takové výrobky je navíc ze strany výrobců ze třetích zemí nekalou soutěží na úkor italských subjektů v kožedělném a obuvnickém průmyslu, protože italský původ použité usně je skutečností, která se vztahuje pouze k obuvi vyrobené s použitím italské usně.

18. Každá ze tří odpůrkyně použila ve svém vyjádření k návrhu na vydání předběžného opatření jiné argumenty: (i) že dotčená obuv splňuje podmínky směrnice o označování obuvi a (ii) že pokud je určitá obuv označena jako obuv čínského původu, splňuje ustanovení zákona č. 8/2013 a italscí spotřebitelé jsou tak přiměřeně informováni o původu dotčených výrobků, a mělo by tedy být povoleno tyto výrobky prodávat na území Itálie (Gatsby); (iii) že zákon č. 8/2013 byl sdělen Komisi jako technický předpis podle směrnice 98/34, ale byl přijat před uplynutím základního období pro pozastavení prací stanoveného článkem 9 uvedené směrnice, a z tohoto důvodu není v původním řízení vymahatelný (Luna); a (iv) že zákon č. 8/2013 je nepřiměřený, protože výrobci mají možnost uvádět dle svého uvážení, zda jsou jejich výrobky italského původu (FS Retail).

19. Na základě uvedených východisek pokládá Tribunale di Milano Soudnímu dvoru šest navzájem souvisejících předběžných otázek, které budou patrně srozumitelnější v souhrnu.

21 — Z mého vlastního průzkumu Informačního systému technických předpisů (dále jen „databáze TRIS“) provozovaného Generálním ředitelstvím Komise pro vnitřní trh, průmysl, podnikání a malé a střední podniky však vyplývá, že Komise obdržela návrh zákona č. 8/2013 dne 29. listopadu 2012.

22 — Viz dále bod 46 tohoto stanoviska.

20. Uvedené otázky se týkají různých způsobů, jimiž může unijní právo bránit použití čl. 3 odst. 2 zákona č. 8/2013 na výrobky vyrobené z usně:

- legálně zpracované nebo uvedené na trh v jiných členských státech, nebo
- získané zpracováním ve třetích zemích, přičemž useň dosud nebyla legálně uvedena na trh v Evropské unii.

21. Pro obě tyto varianty předkládající soud uvádí, že čl. 3 odst. 2 zákona č. 8/2013 stanoví povinnost připojit k výrobku obsahujícímu italské slovo „pelle“ (jako je tomu v projednávané věci) štítek s uvedením země původu. Předkládající soud se táže, zda stanovení takového požadavku může či mohou bránit:

- články 34 až 36 SFEU, jako opatření, která mají účinek rovnocenný množstevním omezením obchodu mezi členskými státy, aniž by byla odůvodněna přípustnými důvody (první a druhá otázka);
- články 3 a 5 směrnice o označování obuvi, podle nichž členské státy nesmí zakazovat nebo bránit uvádění obuvi, která splňuje požadavky uvedené směrnice na označování, na trh (třetí a čtvrtá otázka); nebo
- článek 60 nařízení č. 952/2013 (kterým byl nahrazen článek 36 nařízení č. 450/2008), který vymezuje zemi původu (pátá a šestá otázka).

22. Písemná vyjádření předložila sdružení UNIC a UNI.CO.PEL, společnost Gatsby, německá, nizozemská a švédská vláda a Komise. Dne 15. ledna 2015 se na základě výzvy Soudního dvora, aby se zúčastněné strany zabývaly otázkou vznesenou Komisí v jejím písemném vyjádření, a sice zda je zákon č. 8/2013 nevymahatelný z důvodu, že byl přijat v rozporu s ustanoveními čl. 9 odst. 1 směrnice 98/34 o období pro pozastavení prací, konalo jednání. Ostatní strany, které předložily písemná vyjádření, se touto otázkou nezabývaly a nevznesl ji ani předkládající soud. Na jednání přednesly ústní vyjádření UNIC a UNI.CO.PEL, Česká republika, Německo a Komise.

Posouzení

Úvodní poznámky

23. Na jednání, a to dříve, než přistoupily k otázkám Soudního dvora, UNIC a UNI.CO.PEL uvedly, že by se Soudní dvůr měl nejdříve zabývat otázkou, zda by žádost o rozhodnutí o předběžné otázce neměla být vzata zpět, protože se od jejího předložení změnil vnitrostátní právní rámec popsany v předkládacím rozhodnutí. Uvedly, že s účinností ke dni 10. listopadu 2014 byl zákon č. 8/2013 zrušen a Komisi bylo podle směrnice 98/34 sděleno nové legislativní nařízení týkající se zboží vyráběného z usně²³.

24. Zpětvzetí žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce je výsadou předkládajícího soudu a Soudnímu dvoru nepřísluší se k této věci vyjadřovat. V každém případě nemám za to, že by žádost předložená v projednávané věci měla být řešena z tohoto hlediska.

23 — Nové opatření patrně přebírá režim, který byl původně zaveden v roce 1966. Jelikož italská vláda nepředložila písemné vyjádření ani se neúčastnila řízení, neměl Soudní dvůr možnost tuto otázku dále zkoumat se zástupci dotčeného členského státu. Soudnímu dvoru není ani známo, zda při přijímání zákona č. 8/2013 italská vláda zamýšlela vycházet z čl. 4 odst. 4 směrnice o označování obuvi, který stanoví, že označení nesmí uvádět spotřebitele v omyl (viz bod 9 tohoto stanoviska). Touto otázkou se proto v tomto stanovisku dále nezabývám.

25. Předkládající soud uvádí, že návrh na vydání předběžného opatření vychází ze zákona č. 8/2013, který je podle uvedeného soudu relevantním právním rámcem platným v rozhodné době. Na otázky týkající se výkladu unijního práva položené vnitrostátním soudem v právním a skutkovém rámci, který tento soud vymezí v rámci své odpovědnosti a jehož správnost nepřísluší Soudnímu dvoru ověřovat, se vztahuje domněnka relevance²⁴. Postup upravený v článku 267 SFEU totiž vychází z jasného rozdělení funkcí mezi vnitrostátními soudy a Soudním dvorem, přičemž posledně jmenovaný má pravomoc rozhodovat pouze o výkladu či platnosti aktů unijního práva uvedených v daném ustanovení. Soudnímu dvoru nepřísluší rozhodovat o výkladu ustanovení vnitrostátního práva nebo rozhodovat o správnosti jejich výkladu předkládajícím soudem. Soudní dvůr musí vždy přihlížet ke skutkovému a právnímu kontextu žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce popsanému v předkládacím rozhodnutí. Určení použitelných vnitrostátních právních předpisů je otázkou výkladu vnitrostátního práva, a nespadá tedy do pravomoci Soudního dvora²⁵.

26. Pokud jde tedy o použití relevantních vnitrostátních ustanovení, je Soudní dvůr povinen postupovat na základě skutkových okolností, které předkládající soud považuje za prokázané²⁶. Z toho vyplývá, že by Soudní dvůr měl na položené otázky odpovědět.

Obecné problémy související s předběžnými otázkami

27. Předkládající soud se v zásadě táže, zda unijní právo a zejména články 34 až 36 SFEU nebo směrnice o označování obuvi či Modernizovaný celní kodex brání použití zákona č. 8/2013 v původním řízení. Neptá se na použitelnost směrnice 98/34.

28. Komise však v písemném vyjádření uvádí, že zákon č. 8/2013 je v každém případě nevymahatelný z důvodu porušení ustanovení směrnice 98/34 o období pro pozastavení prací. Německá vláda na jednání uvedla, že toto stanovisko sdílí.

29. I já s ním souhlasím. Mám za to, že zákon č. 8/2013 je neslučitelný jednak s články 34 až 36 SFEU a jednak se směrnicí o označování obuvi²⁷.

30. Má se Soudní dvůr v odpovědi na otázky předkládajícího soudu zabývat směrnicí 98/34?

31. Zprv je jasné, že předkládající soud by mohl na základě odpovědi Soudního dvora v tom smyslu, že směrnice 98/34 brání vymáhání zákona č. 8/2013, vydat rozhodnutí ve věci projednávané v původním řízení.

32. Zadruhé, v rámci zákazu množstevních omezení dovozu a opatření s rovnocenným účinkem stanoveného v článku 34 SFEU je směrnice 98/34 nástrojem *sui generis* určeným k ochraně volného oběhu zboží a na podporu řádného fungování vnitřního trhu se zbožím a službami²⁸. Zajišťuje, aby Komise a členské státy byly předem upozorněny na nová technická opatření, která by mohla vytvářet překážky obchodu. Směrnice 98/34 tedy funguje na principu preventivní kontroly²⁹. Kromě toho je sice pravda, že směrnice 98/34 stanoví postup pro zajištění transparentnosti a výměnu informací, pokud jde o technické normy a předpisy, a sama neobsahuje žádná hmotněprávní ustanovení, nerespektování období pro pozastavení prací však představuje podstatnou procesní vadu, která způsobuje nepoužitelnost dotčeného technického předpisu³⁰.

24 — Rozsudek OSA, C-351/12, EU:C:2014:110, bod 56 a citovaná judikatura.

25 — Rozsudek Texdata Software, C-418/11, EU:C:2013:588, body 28, 29 a 41 a citovaná judikatura.

26 — Rozsudek Kaba, C-466/00, EU:C:2003:127, bod 41.

27 — Viz bod 48 a následující tohoto stanoviska.

28 — Rozsudek Fortuna a další, spojené věci C-213/11, C-214/11 a C-217/11, EU:C:2012:495, bod 26 a citovaná judikatura.

29 — Viz body 2 až 6 odůvodnění směrnice 98/34 a bod 11 tohoto stanoviska.

30 — Rozsudek Unilever, C-443/98, EU:C:2000:496, bod 44. Viz dále bod 45 tohoto stanoviska.

33. Z ustálené judikatury sice vyplývá, že Soudní dvůr nemůže měnit otázky položené vnitrostátním soudem³¹, tyto otázky však musí být řešeny ve světle všech ustanovení unijního práva, která by mohla být relevantní pro rozhodnutí ve sporu v původním řízení³². V rámci řízení o předběžné otázce podle článku 267 SFEU týkající se výkladu ustanovení unijního práva přísluší Soudnímu dvoru poskytnout vnitrostátnímu soudu užitečnou odpověď, která mu umožní rozhodnout o sporu, jenž mu byl předložen. Úkolem Soudního dvora je vyložit všechna ustanovení unijního práva, která vnitrostátní soudy potřebují pro rozhodnutí o sporech, které projednávají, i pokud tato ustanovení nejsou výslovně zmíněna v otázkách položených těmito soudy Soudnímu dvoru³³. To platí zejména v případě, že existuje zjevná právní otázka, která by mohla mít význam pro rozhodnutí vnitrostátního soudu. Pokud tomu tak je (jako v projednávané věci), může se jí Soudní dvůr zabývat.

34. Situace by byla odlišná, pokud by byl Soudní dvůr vyzván, aby rozhodl o *platnosti* aktu Evropské unie. Soudní dvůr nemůže být v takovém případě nucen zabývat se důvodem, který nebyl uplatněn vnitrostátním soudem³⁴.

35. Předběžné otázky položené v projednávané věci se týkají výkladu, a nikoli platnosti unijního práva. Tím, že by Soudní dvůr poskytl výklad relevantních ustanovení směrnice 98/34, by jednoduše splnil svou povinnost zabývat se položenými otázkami ve světle *všech* ustanovení unijního práva, která jsou relevantní pro rozhodnutí ve sporu v původním řízení.

36. Česká republika však na jednání vznesla jinou námitku. Podle jejího názoru je součástí otázky, zda směrnice 98/34 způsobuje nevymahatelnost zákona č. 8/2013, předchozí otázka, zda by se vnitrostátní soud měl touto záležitostí zabývat z vlastního podnětu. Česká republika uvádí, že vnitrostátní soudy takovou povinnost nemají ze tří důvodů: (i) podle dispoziční zásady platné v občanskoprávním řízení (jde o obecně uznávanou zásadu vnitrostátního práva procesního) není možné jít nad rámec návrhů účastníků řízení³⁵; (ii) výjimku ze zásady vnitrostátní procesní autonomie vyplývající z judikatury Soudního dvora, pokud jde o ochranu spotřebitele³⁶, nelze použít obdobně na směrnici 98/34; a (iii) pro vnitrostátní soudy by nesly nepřiměřené a vážné břemeno, pokud by měly za takových okolností, jaké jsou dotčeny v projednávané věci, rozhodovat o tom, zda určité vnitrostátní předpisy jsou technickými předpisy pro účely čl. 1 odst. 11 směrnice 98/34.

37. Uvedené námitky nelze podle mého názoru přijmout.

38. Zprvce mám za to, že česká vláda navrhuje, aby Soudní dvůr přistupoval k této věci na základě obecného předpokladu, že účastníci řízení jsou odborníky na sporné řízení a že zároveň existuje obecná vnitrostátní procesní zásada dispozice s občanskoprávním řízením. Soudnímu dvoru však není známo, zda se touto zásadou řídí také italské procesní právo. Soudní dvůr tedy nemá možnost posoudit význam této zásady (pokud existuje) s ohledem na řízení jako celek, jeho průběh a jeho zvláštnosti³⁷. Mám za to, že Soudní dvůr nemůže provádět abstraktní posouzení.

31 — Rozsudky Dumon a Froment, C-235/95, EU:C:1998:365, body 25 až 27, a R.I.SAN., C-108/98, EU:C:1999:400, body 16 a 17.

32 — Rozsudek Efir, C-19/12, EU:C:2013:148, bod 27.

33 — Rozsudek Fuß, C-243/09, EU:C:2010:609, bod 39.

34 — Rozsudek Simon, Evers & Co, C-21/13, EU:C:2014:2154, body 26 až 28.

35 — Podle ustálené judikatury platí, že při neexistenci harmonizace procesních pravidel je třeba unijní právo používat podle postupů a pravidel stanovených vnitrostátním právem (obecná zásada vnitrostátní procesní autonomie). Uvedená zásada podléhá dvěma podmínkám. S nároky vyplývajícími z unijního práva by nemělo být zacházeno méně příznivě než s nároky vycházejícími z vnitrostátního práva (zásada rovnocennosti) a vnitrostátní právo nesmí v praxi znemožňovat nebo nadměrně ztěžovat výkon práv přiznaných unijním právním řádem (zásada efektivit). Viz například rozsudek CA Consumer Finance, C-449/13, EU:C:2014:2464, bod 23 a citovaná judikatura.

36 — Při zkoumání směrnice Rady 93/13/EHS ze dne 5. dubna 1993 o nepřiměřených podmínkách [zneužívajících klauzulích] ve spotřebitelských smlouvách (Úř. věst. L 95, s. 29; Zvl. vyd. 15/02, s. 288) Soudní dvůr rozhodl, že podle unijního práva jsou vnitrostátní soudy povinny vyslovit se ke zneužívajícímu charakteru určité smluvní klauzule z úřední povinnosti, pokud mají za tímto účelem k dispozici nezbytné informace o právním a skutkovém stavu. Směrnice 93/13 totiž vychází z myšlenky, že se spotřebitel nachází v nerovném postavení vůči prodávajícímu nebo poskytovateli z hlediska jak vyjednávací síly, tak úrovně informovanosti. Viz rozsudek Kušionová, C-34/13, EU:C:2014:2189, bod 48 a citovaná judikatura.

37 — Rozsudek CA Consumer Finance, C-449/13, EU:C:2014:2464, bod 25.

39. Zadrugé z předkládacího usnesení vyplývá, že v původním řízení byla otázka sdělení zákona č. 8/2013 Komisi skutečně vznesena³⁸, a ze spisu předkládajícího soudu zároveň vyplývá, že společnost Luna ve svém vyjádření v původním řízení uvádí, že zákon č. 8/2013 není vymahatelný, neboť byl přijat v rozporu s ustanoveními čl. 9 odst. 1 směrnice 98/34 o období pro pozastavení prací³⁹. Je tedy zjevné, že pokud se italské procesní právo skutečně řídí v občanskoprávním řízení dispoziční zásadou, předkládající soud by nepostupoval v rozporu s touto zásadou, pokud by se v projednávané věci zabýval směrnicí 98/34. Nevznikla by tak žádná nová výjimka ze zásady vnitrostátní procesní autonomie.

40. Zatřetí do určité míry rozumím tvrzení České republiky, že by pro vnitrostátní soudy bylo nepřiměřeně zatěžující provádět v každém případě z vlastního podnětu šetření, zda určité vnitrostátní opatření představuje technický předpis spadající do oblasti působnosti směrnice 98/34. Uvedenou otázku není vždy snadné rozhodnout.

41. Pokud jde o uvedený argument, konstatuji, že za skutkových okolností projednávané věci takové břemeno nevzniká: případný význam směrnice 98/34 již byl součástí předmětu řízení před předkládajícím soudem.

42. Obecně nemám za to, že by se vnitrostátní soudu musely vždy ze svého podnětu zabývat otázkou, zda určité opatření spadá do oblasti působnosti směrnice 98/34.

43. Mám naopak za to, že povinnost zabývat se směrnicí 98/34 vzniká v každém případě, pokud (i) má vnitrostátní soud s ohledem na skutkové okolnosti informaci, že dotčené vnitrostátní předpisy *byly* sděleny Komisi podle čl. 8 odst. 1 směrnice 98/34, nebo (ii) účastník řízení tvrdí, že opatření uplatňované v jeho neprospěch je opatřením spadajícím do oblasti působnosti směrnice 98/34. Vnitrostátní soud se poté musí touto otázkou zabývat a případně přihlídnout k povinnosti dodržet ustanovení článku 9 týkající se období pro pozastavení a případnou nevymahatelnost daného předpisu vůči jednotlivcům. Mám za to, že tato povinnost existuje i tehdy, když se jeden z účastníků původního řízení výslovně nedovolává nevymahatelnosti dotčeného vnitrostátního předpisu z důvodu nesplnění směrnice 98/34.

Analýza podle směrnice 98/34

44. Obuv je „výrobkem“ ve smyslu čl. 1 odst. 1 směrnice 98/34. Požadavky na označení stanovené zákonem č. 8/2013 jsou „technickou specifikací“ pro účely čl. 1 odst. 3, neboť se týkají balení, prodeje či označování výrobku – obuvi, a stanoví tedy nezbytné charakteristiky daného výrobku. Také samotný zákon č. 8/2013 jako technický předpis zjevně spadá do oblasti působnosti čl. 1 odst. 11. Itálie byla tedy povinna sdělit zákon č. 8/2013 Komisi podle čl. 8 odst. 1 a respektovat období pro pozastavení prací stanovená v článku 9.

45. Znění článků 8 a 9 směrnice 98/34 je jednoznačné v tom smyslu, že uvedená ustanovení stanoví postup kontroly návrhů vnitrostátních předpisů ze strany Evropské unie, přičemž jejich vstup v platnost je podmíněn tím, že Komise či jiné členské státy nepodají proti takovým předpisům námitky. Soudní dvůr rozhodl, že účinnost této preventivní kontroly bude o to víc posílena, bude-li směrnice vykládána v tom smyslu, že porušení povinnosti sdělovat návrhy představuje podstatnou

38 — Viz bod 18 tohoto stanoviska.

39 — Jak potvrdila Komise v písemném vyjádření.

procesní vadu, která způsobuje nepoužitelnost dotčených technických předpisů vůči jednotlivcům⁴⁰. Z ustálené judikatury rovněž vyplývá, že je-li technický předpis přijat v rozporu s požadavky čl. 9 odst. 1 směrnice 98/34, pokud jde o období pro pozastavení prací, je rovněž nevymahatelný vůči jednotlivcům⁴¹.

46. Komise obdržela sdělení o návrhu zákona č. 8/2013 dne 29. listopadu 2012⁴². Po obdržení tohoto sdělení předložila rumunská vláda připomínky podle čl. 8 odst. 1 směrnice 98/34. Německá a španělská vláda předložily podrobná stanoviska podle čl. 9 odst. 2 druhé odrážky⁴³. Na jednání informovala Komise Soudní dvůr, že základní období pro pozastavení prací v délce tří měsíců uplynulo dne 1. března 2013, ale toto období bylo z důvodu předložení podrobných stanovisek prodlouženo do 30. května 2013. Předkládající soud uvádí, že zákon č. 8/2013 byl (nicméně) přijat dne 14. února 2013. Uvedené datum přijetí je zjevně v rozporu s obdobím pro pozastavení prací stanoveným v čl. 9 odst. 1 směrnice 98/34.

47. Z toho vyplývá, že zákon č. 8/2013 není v řízení mezi jednotlivci použitelný.

Články 34 až 36 SFEU – první a druhá otázka

48. Předkládající soud vysvětluje, že se zákon č. 8/2013 vztahuje obecně na zboží vyrobené z usně, a současně mám za to, že se předběžné otázky položené Soudnímu dvoru týkají všech výrobků vyrobených z usně, a nikoli pouze obuvi. Jelikož je směrnicí o označování obuvi je třeba vykládat ve světle článků 34 až 36 SFEU, je v každém případě namístě se nejprve zabývat těmito ustanoveními Smlouvy.

49. Povinnost připojit k výrobkům z usně získané zpracováním v zahraničí, na níž jsou uvedeny italské výrazy „cuoio“, „pelle“ či „pelliccia“ (nebo odvozené výrazy či synonyma), štítek s uvedením země původu je opatřením, které má účinek rovnocenný množstevním omezením dovozu, které ztěžuje volný oběh takového zboží či zvyšuje související náklady. Dlouhodobě se má za to, že účelem uvedení země původu je umožnit spotřebitelům rozlišovat mezi vnitrostátním a dovezeným zbožím, což jim umožňuje mimo jiné zohlednit jakékoli případné výhrady, které mají proti výrobkům ze zahraničí. V rámci jednotného trhu požadavek na uvedení původu nejen ztěžuje prodej zboží vyrobeného v jiných členských státech na území dotyčného členského státu v relevantních oborech, ale rovněž zpomaluje vzájemné hospodářské prolínání, neboť postihuje prodej zboží vyrobeného v důsledku rozdělení práce mezi členskými státy⁴⁴.

50. Právě tyto charakteristiky má takový požadavek na označování, jako je čl. 3 odst. 2 zákona č. 8/2013.

51. Požadavek takové povahy narušuje volný oběh zboží vyrobeného z usně, protože je-li zahraniční zboží podléhající tomuto požadavku prodáváno v Itálii, (i) mohou spotřebitelé z tohoto důvodu nahlížet na takové zboží negativně a (ii) v případě nesplnění požadavku na označení může být tomuto zboží odepřen přístup na italský trh.

52. Tento požadavek by mohl rovněž způsobit zvýšení nákladů na oběh zboží z usně zpracované mimo území Itálie. Náklady na označování zboží vynaložené hospodářskými subjekty, které uvádějí takové zboží na italský trh, tak mohou být vyšší než náklady jejich protějšků (kteří prodávají zboží zpracované v Itálii), protože prvně jmenované subjekty mohou být nuceny vyrobit a připojit ke zboží zvláštní či

40 — Rozsudek CIA Security International, C-194/94, EU:C:1996:172, body 41, 44 a 54.

41 — Rozsudek Unilever, C-443/98, EU:C:2000:496, body 40 až 44 a 49.

42 — Viz bod 15 a poznámku 21 tohoto stanoviska. Uvedené datum potvrdily také německá vláda a Komise ve svých podáních.

43 — Viz databázi TRIS, pokud jde o sdělení č. 2012/667/L.

44 — Rozsudek Komise v. Německo, C-325/00, EU:C:2002:633, bod 23 a citovaná judikatura.

další štítky určené pro italský trh. To platí zejména tehdy, pokud čl. 3 odst. 2 zákona č. 8/2013 stanoví požadavek na povinné označení původu i v případě, kdy jsou takové označení či štítek určeny pro celý trh Evropské unie se slovem „useň“ uvedeným v různých jazycích nebo s piktogramem usně stanoveným směrnicí o označování obuvi (znění zákona je v tomto směru nejednoznačné).

53. Zákon č. 8/2013 je navíc diskriminačním opatřením, neboť se vztahuje pouze na zboží vyrobené mimo území Itálie z jiné než italské usně. Na výrobky vyrobené v Itálii se tento další požadavek na označování nevztahuje, a to ani když je použita jiná než italská useň a pro její popis jsou použity italské výrazy.

54. Zákon č. 8/2013 nemůže být rovněž odůvodněn žádnou z omezených výjimek stanovených v článku 36 SFEU⁴⁵. Ochrany spotřebitele se zde nelze dovolávat – tato výjimka ze zásady volného oběhu zboží je použitelná jen u opatření použitelných bez rozlišení⁴⁶. Doplňuji, že jak Soudní dvůr konstatoval v rozsudku Komise v. Spojené království, pokud italský původ usně použité při výrobě obuvi přináší takovému zboží v očích spotřebitele určité žádoucí vlastnosti, je v zájmu výrobců těchto výrobků, aby tento původ uváděli sami, a to buď na zboží nebo na obalu⁴⁷.

55. Z výše uvedeného vyplývá, že zákon č. 8/2013 je zjevně v rozporu s článkem 34 SFEU a nelze na něj použít výjimku na základě článku 36 SFEU⁴⁸.

Směrnice o označování obuvi – třetí a čtvrtá otázka

56. Třetí a čtvrtou otázkou se předkládající soud táže, zda směrnice o označování obuvi brání členským státům ukládat požadavek na označení s uvedením země původu, je-li na štítku připojeném k dotčenému zboží vyrobenému z usně uvedeno italské slovo „pelle“ (nebo jeho synonyma). Uvedeným otázkám rozumím tak, že se týkají pouze obuvi, a nikoli zboží z usně obecně⁴⁹.

57. Z ustálené judikatury vyplývá, že pokud je určitá oblast předmětem úplné harmonizace na úrovni Evropské unie, musí být každé vnitrostátní opatření, které se jí týká, posuzováno vzhledem k ustanovením harmonizačního předpisu, a nikoli vzhledem ke Smlouvě⁵⁰.

58. Mám za to, že směrnice o označování obuvi neupravuje vyčerpávajícím způsobem všechny aspekty označování obuvi. Článek 5 výslovně stanoví, že k informacím požadovaným směrnicí mohou být připojeny dodatečné textové informace, a v sedmém bodu odůvodnění je uvedeno, že směrnice o označování obuvi „stanoví pouze ty požadavky, které jsou nezbytné pro volný pohyb výrobků, na něž se vztahuje“. Směrnice však neupravuje vyčerpávajícím způsobem označování materiálů použitých v hlavních částech obuvi. Má-li být uvedeno, že je dotčená obuv vyrobena z usně, je nutné použít buď příslušné slovo (v italštině „cuoio“) nebo piktogram usně uvedený v bodě 2 písm. a) položce i) přílohy I.

59. Jsou-li články 1 a 4 směrnice o označování obuvi vykládány ve spojení s přílohou I směrnice, je zjevné, že směrnice zde nestanoví minimální požadavky, nýbrž taxativní pravidla. Členské státy proto nejsou oprávněny přijmout přísnější požadavky. Článek 3 navíc výslovně neumožňuje členským státům zakazovat nebo bránit uvádění obuvi, která splňuje požadavky na označování stanovené danou směrnicí, na trh.

45 — Viz bod 2 a poznámku 6 tohoto stanoviska.

46 — Rozsudek Rewe-Zentral, 120/78, EU:C:1979:42, bod 8.

47 — Rozsudek Komise v. Spojené království, 207/83, EU:C:1985:161.

48 — Nic v dokumentech předložených Soudnímu dvoru nenaznačuje možnost použití článku 35 SFEU (zákaz množstevních omezení vývozu) a proto uvedenému ustanovení nevěnuji zvláštní analýzu.

49 — Viz čl. 1 odst. 1 směrnice o označování obuvi.

50 — Rozsudek AGM-COS.MET, C-470/03, EU:C:2007:213, bod 50 a citovaná judikatura.

60. Pokud tedy obuv splňuje požadavky na označování stanovené směrnicí o označování obuvi, nemůže italské právo podmiňovat jeho oběh na vnitřním trhu požadavkem na uvedení země původu usně.

61. Předkládající soud se zejména táže, zda relevantní ustanovení brání členským státům ukládat takový požadavek na označování, jaký je dotčen v původním řízení, na výrobky vyrobené mimo Itálii z usně pocházející z jiných členských států nebo ze třetích zemí, která *byla* legálně uvedena na vnitřní trh (třetí otázka) nebo která dosud *nebyla* legálně uvedena na vnitřní trh (čtvrtá otázka).

62. Mám za to, že článek 3 směrnice o označování obuvi jednoznačně brání takovému vnitrostátní opatření, jako je zákon č. 8/2013, ve stanovení dalších požadavků na označování obuvi vyrobené z usně, která byla zpracována v jiných členských státech nebo legálně v takových státech uvedena na trh. (Taková povinnost je rovněž neslučitelná s článkem 34 SFEU z důvodů popsaných v bodech 48 až 55 tohoto stanoviska.) Stejně tak je neslučitelné se směrnicí o označování obuvi, je-li takové opatření uplatňováno pro obuv vyrobenou ve třetích zemích z usně, která byla zpracována v takových zemích, pokud byla dotčená obuv následně legálně dovezena na vnitřní trh.

63. Z předkládacího rozhodnutí nevyplývá, zda výrobky dotčené v původním řízení splňují požadavky směrnice o označování obuvi. Konkrétně Soudnímu dvoru nebylo sděleno, zda výrazy „pelle“ či „vera pelle“ na stélce dotčené obuvi jdou nad rámec informací požadovaných článkem 4 a přílohou I nebo zda je dotčená obuv označena pouze uvedenými výrazy a neobsahuje piktogram usně uvedený v bodě 2 písm. a) položce i) přílohy I nebo písemný údaj o usni v italštině („cuoio“).

64. Pro pořádek dodávám, že pokud dotčené výrobky nespĺňují požadavky směrnice o označování obuvi, je nutné se předmětnou otázkou zabývat obecně ve světle článku 34 SFEU⁵¹.

Modernizovaný celní kodex – pátá a šestá otázka

65. Mám za to, že otázkou, zda je zákon č. 8/2013 slučitelný s pravidly o určení původu výrobků podle Modernizovaného celního kodexu (pátá a šestá otázka), není nutné se zabývat. Článek 36 nařízení č. 450/2008 se týká určení nepreferenčního původu zboží za určitých okolností stanovených v článku 35⁵². Uvedená pravidla patrně neumožňují ani nevylučují použití čl. 3 odst. 2 zákona č. 8/2013. Je navíc nesporné, že useň použitá při výrobě dotčeného zboží není italského původu. Mám za to, že pátá a šestá otázka jsou proto irelevantní a není tedy nutné na ně odpovídat.

Závěry

66. S ohledem na všechny předcházející úvahy navrhuji, aby Soudní dvůr rozhodl o žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce Tribunale di Milano takto:

Vnitrostátní předpis, který stanoví povinnost opatřit výrobky z usně získané zpracováním v zahraničí štítkem s uvedením země původu, pokud jsou dotčené výrobky popsány takovými výrazy, jako je „useň“, „pravá kůže“ či „kožešina“ (nebo odvozenými výrazy či synonymy) v jazyce či jazycích dotčeného členského státu, je technickým předpisem ve smyslu čl. 1 odst. 11 směrnice Evropského Parlamentu a Rady 98/34/ES ze dne 22. června 1998 o postupu při poskytování informací v oblasti norem a technických předpisů a předpisů pro služby informační společnosti. Přijetí takového předpisu bez dodržení odkladného období stanoveného v čl. 9 odst. 1 uvedené směrnice představuje vážnou procesní vadu, která způsobuje jeho nepoužitelnost.

51 — Viz body 48 až 55 tohoto stanoviska.

52 — Viz bod 3 tohoto stanoviska.

Takový předpis je v každém případě diskriminačním opatřením, které má účinek rovnocenný množstevnímu omezení dovozu, které zakazuje článek 34 SFEU, a nevztahuje se na něj žádná z výjimek uvedených v článku 36 SFEU. V občanskoprávním řízení mezi jednotlivci není proto použitelný.

Konečně, pokud se takový předpis vztahuje na obuv, která splňuje požadavky na označování stanovené směrnicí Evropského parlamentu a Rady 94/11/ES ze dne 23. března 1994 o sbližování právních a správních předpisů členských států týkajících se označování materiálů používaných v hlavních částech obuvi prodávané spotřebiteli, je neslučitelný zejména s články 3 a 5 uvedené směrnice.

Příloha 1 ke směrnici 94/11/ES

1. Definice a odpovídající piktogramy nebo písemné údaje týkající se částí obuvi, které mají být označeny.

	<i>Piktogram</i>	<i>Písemné údaje</i>
<p>a) Vrch Vnější strana svršku, který je spojen s podešví.</p>		<p>F Tige D Obermaterial IT Tomais NL Bovendeel EN Upper DK Overdel GR ΕΠΙΛΑΝΘ ΜΕΡΟΣ ES Empeine P Parte superior ► AI CZ Vrch EST Pealne LV Virsa LT Viršus HU Felsőréssz M Wićc PL Wierzch SI Zgomji del SK Vrch ◀ ► MI BG мръсета част RO Față ◀ ► M2 HR Gornjište ◀</p>
<p>b) Podšívka a stélka Podšívka svršku a stélka, které tvoří vnitřek obuvi.</p>		<p>F Doublure et semelle de propreté D Futter und Decksohle IT Fodera e Sottopiede NL Voering en inlegzool EN Lining and sock DK Foring og bindsål GR ΦΟΔΠΕΕ ES Forro y plantilla P Forro e Palmilha ► AI CZ Podšívka a stélka EST Vooder ja sisetald LV Odere un ielikamā saistzole LT Pamušalas ir įklotė HU Bélés és fedőtalpbélés M Inforra u suletta PL Podszewka z wysięciółką SI Podloga in vložek (steljka) SK Podšívka a stielka ◀ ► MI BG помръсана и стелка RO Căptușeală și acoperiș de brauț ◀ ► M2 HR Podstava i uložna tabanica ◀</p>

	<i>Piktogram</i>	<i>Písenné údaje</i>
<p>c) Poděšev Spodní část obuvi, která je vystavena opotřebení a je spojena se svrškem.</p>		<p>F Semelle extérieure D Laufsohle IT Suola esterna NL Buitenzool EN Outer sole DK Ydersål GR ΣΟΛΑ ES Suela P Sola ► A1 CZ Poděšev EST Väljalald LV Ārējā zole LT Padas HU Járótalp M Pett ta' barra PL Spód SI Podplät SK Podošva ◀ ► M1 BG външно ходило RO Talpă exterioară ◀ ► M2 HR Potplat (donjište) ◀</p>

2. **Definice a odpovídající piktogramy materiálů**

Piktogramy týkající se materiálů musí být umístěny na označení vedle piktogramů týkajících se tří částí obuvi uvedených v článku 4 a v části 1 této přílohy.

	<i>Piktogram</i>	<i>Písenné údaje</i>
<p>a) i) Useň Všeobecný termín pro kůži nebo kožku, jejíž původní vláknitá struktura zůstala více nebo méně zachována, vyčiněnou, aby odolávala lnutí. Chlupy nebo vlna mohou nebo nemusí být odstraněny. Useň se také vyrábí z kůže nebo kožky, která byla před číněním nebo po čínění štipána na vrstvy nebo rozdělena na části. Pokud však byla vyčiněná kůže nebo kožka rozložena mechanicky nebo chemicky na vláknité částice, malé kousky nebo prach a pak s pojivem nebo bez pojiva zpracována do archů nebo jiných tvarů, pak takové archy nebo tvary nejsou useň. Jestliže má useň na povrchu námos, tato vrstva, jakýmkoliv způsobem aplikovaná nebo nalepená jako konečná úprava, nesmí být tlustší než 0,15 mm. Takto jsou do této definice zahrnuty všechny useně, aniž jsou dotčeny jiné zákonné povinnosti, např. na základě Washingtonské úmluvy. Pokud se použije v nepovinné dodatečné textové informaci podle článku 5 termín „useň s přírodním licem“, pak se bude vztahovat na useň, jejíž původní lic, který se objevil po odloučení pokožky, nebyl odstraněn broušením nebo štipáním.</p>		<p>F Cuir D Leder IT Cuocio NL Leder EN Leather DK Læder GR ΔΕΡΜΑ ES Cuero P Couros e peles curtidas ► A1 CZ Useň EST Nahk LV Āda LT Oda HU Bőr M Ġilda PL Skóra SI Usnje SK Useň ◀ ► M1 BG кожа RO Piei cu față naturală ◀ ► M2 HR Koža ◀</p>

	<i>Piktogram</i>	<i>Písenné údaje</i>
<p>a) ii) Povrstvená useň</p> <p>Useň, na jejímž povrchu je nános, který nepřesahuje třetinu celkové tloušťky výrobku, ale je tlustší než 0,15 mm.</p>		<p>F Cuir enduit D Beschichtetes Leder IT Cuoio rivestito NL Gecoat leder EN Coated leather DK Overtrukket læder GR ΕΠΕΝΔΕΔΥΜΕΝΟ ΔΕΡΜΑ ES Cuero untado P Couro revestido ► A1 CZ Povrstvená useň EST Kaetud nahk LV Pārklāta āda LT Padengta oda HU Bevonatos bőr M Ġilda miksija PL Skóra pokryta SI Krito usnje SK Povrstvená useň ◀ ► M1 BG кожа с покритие RO Piel cu fafă corectată ◀ ► M2 HR Koža korigiranog lica ◀</p>
<p>b) Přírodní textilie a syntetické nebo netkané textilie</p> <p>„Textiliemi“ se rozumějí všechny výrobky, na které se vztahuje směrnice 71/307/EHS a její změny.</p>		<p>F Textile D Textil IT Tessili NL Textiel EN Textile DK Tekstil-materialer GR ΥΡΑΣΜΑ ES Textil P Têxteis ► A1 CZ Textilie EST Tekstil LV Tekstilmateriāls LT Tekstilė HU Textil M Tessut PL Materiał włókienniczy SI Tekstil SK Textil ◀ ► M1 BG текстил RO Textile ◀ ► M2 HR Tekstil ◀</p>

	<i>Piktogram</i>	<i>Písmenné údaje</i>
c) Ostatní materiály		F Autres matériaux D Sonstiges Material IT Altre materie NL Overige materialen EN Other materials DK Andre materialer GR Άλλα ΥΑΙΚΑ ES Otros materiales P Outros materiais ► <u>AI</u> CZ Ostatní materiály EST Teised materjalid LV Citi materiāli LT Kitos medžiagos HU Egyéb anyag M Materjal ieñor PL Inny material SI Drugi materiali SK Iný materiál ◀ ► <u>MI</u> BG всички други материали RO Alte materiale ◀ ► <u>M2</u> HR Drugi materija- li ◀
